

A DOUA VENIRE A DOMNULUI HRISTOS

de Preot Paroh Aurel Sas, Las Vegas.

Domnul a venit și vine, invizibil, prin puterile Sale divine.

Mântuitorul Hristos a vorbit ucenicilor Săi și înainte de Săptămâna Patimilor, despre arătarea Sa cu putere, zicând: „*Adevărat grăiesc vouă: Sunt unii din cei ce stau aici care vor gusta moartea până ce nu vor vedea pe Fiul Omului, venind în Împărăția Sa*” (Matei 16,28)

În această Scriptură Domnul a revelat ucenicilor și Apostolilor Săi, că unii, din cei prezenți atunci acolo, vor trăi și vor vedea cu ochii lor proprii venirea Domnului în toată puterea în Biserica-Împărăției Sale, prin evenimentele cu putere care au avut loc, la dărâmarea a doua a Ierusalimului din partea Imperiului Roman, în anul 70 d.Hr.

Acest eveniment istoric în viața poporului evreu a fost ca o „judecată particulară asupra Ierusalimului” pentru neprimirea lui Mesia Hristos. Ori la aceea dată, Sf. Ap. și Ev. Ioan, încă trăia, pentru că el a trăit până prin anul 100 A.D., cât și altora la care le-a vorbit. „Judecata particulară asupra Ierusalimului” și dărâmarea lui este ca un semn a celor ce se vor petrece la sfârșitul lumii, când va veni Fiul Omului ca Judecător să judece lumea.

Apoi dacă ne gândim la căderea Imperiului Roman, care o putem asemăna iarăși cu o „judecată particulară asupra Romei” ca asupra Ierusalimului, pentru că împărații Imperiului din Roma au persecutat Biserica Creștină 300 de ani, până la Împăratul Constantin Cel Mare care a dat libertate Religiei Creștine prin Edictul de la Milano în 313 A.D.

Astfel Fiul Omului, adică Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, a venit la acele evenimente, în chip nevăzut, în Împărăția Sa, care este Biserica Creștină, și a arătat mila Sa pentru apărarea credincioșilor Săi și a judecat pe împărații pământului pentru nedreptățile lor, ca „Stăpânul stăpânilor și Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (cf. 1Tim.6,15; Apoc.17,14; Apoc.19,16), și a adus libertate Bisericii Sale în lume prin Împăratul Constantin și mama sa Elena, care era creștină.

Iată, câteva Scripturi edificatoare care ne vor lămuri asupra aceluși eveniment cutremurător al Ierusalimului de atunci, chiar din vorbirea Domnului Hristos, Care la intrarea în Ierusalim, înainte de Sf. Paști, a zis: „*Când S-a apropiat de cetate (de Ierusalim) și a văzut-o, Iisus a plâns pentru ea, zicând: Dacă ai fi cunoscut și tu, în ziua aceasta, cele ce sunt spre pacea ta! Dar acum sunt ascunse de ochii tăi. Căci vor veni zile peste tine, când dușmanii tăi vor săpa șanț în jurul tău și te vor impresura și te vor strâmtora din toate părțile. și te vor face una cu pământul, și pe fiii tăi care sunt în tine, și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că nu ai cunoscut vremea cercetării tale*” (Luca 19,41-44; Matei 24,1-2).

Altă Scriptură ne va arăta cum Domnul Iisus a deplâns viitorul Ierusalimului, când a zis: „*Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci, și cu pietre ucizi pe cei trimiși la tine; de câte ori am voit să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar nu ați voit. Iată, casa voastră vi se lasă pustie*” (Matei 24,37-38).

Într-adevăr, casele poporului lui Israel au rămas pustii, Templu dărâmat de armatele Imperiului Roman în 70 A.D., iar poporul Israel s-a răspândit în toată lumea, până după al 2-lea război mondial, când Domnul ia adunat înapoi în pământul părinților lor, a lui Israel, „după cum adună pasărea puii săi sub aripi” (cf. Matei 24,37).

Parabole Exhatologice despre Venirea Domnului.

Mântuitorul Hristos a vorbit prin Parabole multîmilor de oameni, pentru a prezenta învățăturile divine, pe înțelesul minții omenești atât pentru mântuirea sufletească cât și în ce privește sfârșitul personal al omului și sfârșitul lumii. Parabolele cu privire la sfârșitul personal cât și cu privire la sfârșitul lumii, se numesc Parabolele „Exhatologice”.

Astfel parabolele cu caracter „exhatologic” sunt: cea cu „Furul care vine noaptea să prade”, cea despre „Sluga credincioasă” (cf. Matei 24,43-51; Marcu 13,31-37; Luca 12,36-40), Parabola „Celor zece fecioare” și a „Talanților” (Matei 25,1-31) etc.

Tâlcuind parabolele cu îndemnul la pregătirea personală, ca pentru „Parusia particulară”, la sfârșitul vieții fiecăruia, și al Parusiei (Venirea a doua a Domnului) celei mari, Origen a scris: „Peste fiecare din noi vine ziua Domnului „ca un fur”: pentru aceea să veghem: fie „seara”, adică în tinerețe, fie în „miezul nopții”, adică la mijlocul vieții noastre, fie la „cântatul cocoșilor”, adică la bătrânețe, fie „dimineața”, adică la adâncul bătrâneții” (de Pr. Petre Chiricuță, Parusia, București, 1935).

Iar Sf. Ioan Hrisostom zice: „Mulți oameni dacă ar ști când au să moară și-ar pune toată grija în jurul acestei clipe; pentru aceea, deci zice: „*În ceasul și în ziua în care nu știți va veni Domnul vostru*” (Matei 24,42), ca să-i determine

pe ucenicii din toate vremurile, să fie stăruitori la împlinirea virtuților” (Omilia 77(78) la Matei 24,42-44, PG, LVII,705).

Dar cu toate învățăturile pe care le-a dat Domnul Apostolilor Săi, cu privire la „Parusia individuală”, ei totuși nu au putut să înțeleagă că Domnul Iisus se va înălța la Tatăl într-o zi, și va veni a Doua oară la înnoirea lumii (cf. Matei 19,28), și când va fi „**un cer nou și un pământ nou**” (cf. 2Petru 3,12-13; Apoc 21,1),

De aceea când Domnul Hristos vorbește de o Împărăție, ei se gândesc că Domnul va întemeia o împărăție pământească pentru Israel, pe care o așteptau toți evreii, ca să-i elibereze de sub stăpânirea romană. Din această înțelegere greșită, mama fiilor lui Zevedei, îi cere Domnului, ca fiii ei Iacov și Ioan, Apostolii Domnului, să stea unul de-a dreapta și altul de-a stânga Lui, în împărăția Sa, la care Domnul Iisus le-a răspuns: „**Că nu știți ce cereți**” (cf. Matei 20,20-28; Marcu 10,35-45).

Apoi, Apostolii L-au întreat pe Domnul Iisus chiar în ziua Înălțării Sale la Ceruri: „**Doamne, oare în acest timp vei așeza Tu, la loc, împărăția lui Israel?**” (Fapte 1,6), la care Domnul le-a răspuns: „**Nu este al vostru a ști anii și vremurile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa**” (Fapte 1,7).

Iar când Apostolii, în dorința de a ști, L-au întreat pe Domnul cu privire la sfârșitul lumii, Mântuitorul le-a răspuns: „**Iar de ziua și de ceasul acela (adică, al venirii Fiului Omului și al sfârșitului lumii) Nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl**” (Matei 24,36; Marcu 13,32), spunându-le, doar, de semnele premergătoare cu privire la sfârșitul lumii și a Venirii Sale (cf. Matei 24,1-42)

Comentarii vechi și noi, referindu-se la această Scriptură: „**Că de ziua și de ceasul acela nu știe nimeni, decât Tatăl**”, spun că trebuie înțeleasă Scriptura ca o neîngăduință din partea Tatălui de a le spune. De aceea Domnul ne revelează în altă parte că El vorbește numai ceea ce Tatăl i-a descoperit, când zice: „**Pentru că Eu nu am vorbit nimic de la Mine, ci Tatăl, Care M-a trimis, Acestea Mi-a dat poruncă ce să spun și ce să vorbesc**” (Ioan 12,49). Deci, nu se poate trage concluzia că Fiul nu a știut când va fi sfârșitul lumii, ci că nu le era Apostolilor și oamenilor de folos să știe, de aceea le-a zis: „**Nu este al vostru a ști anii și vremurile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa**” (Fapte 1,7).

Sf. Vasile cel Mare a zis: „Dacă Fiul nu ar ști, nu ar fi Dumnezeu; și dacă Fiul nu ar ști, atunci nu ar ști nici Tatăl” (Epistola 236, P:G, XXXII, 880):

Iată, Scripturile care confirmă ce a zis Sf. Vasile cel Mare: „**Nu crezi că Eu Sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.**” (Ioan 14,10). „**Credeți-Mă că Eu Sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea**” (Ioan 14,11). „**În ziua aceea, veți cunoaște că Eu Sunt în Tatăl Meu, că voi Sunteți în Mine, și că Eu Sunt în voi.**” (Ioan 14,20)

Iar Sf. Ioan Hrisostom a zis: „Faptul că Iisus a prezis cele ce se vor întâmpla la sfârșitul lumii, rezultă că știe când se vor întâmpla toate, dar a lucrat cu înțelepciune pentru a opri pe ucenici să-L mai întrebe să afle” (Omilia 77 (78) la Matei P:G. LVIII, 704, la Pr. Chiricuță, op. Cit. P.. 162).

Căci „Dumnezeu-Tatăl este izvorul a toate și El trimițându-L pe Fiul Său în lume, nu L-a autorizat ca să comunice omenirii nici „ziua și nici ora sfârșitului lumii”.. Această mare taină rămâne rezervată hotărârilor, pe care Dumnezeu-Tatăl va binevoi să le ia atunci când va crede timpul potrivit, pentru a-l trimite pe Fiul Său a Doua oară, în lume, ca să judece lumea întreagă” (Gheorghiu op. Cit. P. 678). Astfel, putem afirma: că a fost o gândire a Totînțelepciunii lui Dumnezeu în Sf. Treime, pentru a salva omenirea de a cădea în „panicare și disperare” cu privire la sfârșitul lumii.

Despre o împărăție pământească a lui Israel, la venirea lui Mesia, era și la evrei, și care era adânc întipărită și la Sf. Apostoli și a primilor creștini, lucru care s-a arătat la intrarea triumfală a lui Iisus în Ierusalim, când s-a putut vedea împlinirea proorociei(cf. Zaharia 9,9; Matei 21,5), când mulțimile îl aclamau pe Iisus ca rege Mesianic, zicând: „**Osana** (Doamne, mântuiește-ne), **fiul lui David; binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului! Osana întru cei de sus! Împăratul lui Israel!**” (Matei 21,9; Marcu 11,9-10 și Ioan 12,13).

Toate conceptele și înțelegerile greșite a tuturor, că Iisus Hristos ar fi venit să fie un Mesia național-politic și să întemeieze o împărăție a lui Israel, s-au lămurit după Învierea Domnului și pogorârea Duhului Sfânt, că: Mesia, Hristos Iisus, ca Răscumpărător, a venit pentru toată lumea și nu numai pentru o națiune. Prima dată a venit să Răscumpere omenirea din moartea păcatelor prin Jertfa de pe Gologota și să întemeieze Împărăția Harului, Împărăția Bisericii Sale, și când va veni a Doua oară să judece lumea va așeza Împărăția Gloriei lui Dumnezeu., și nu a întemeia „împărăția de o mie de ani” pe pământ stând în Ierusalim.

Aceasta rezultă și din Scriptura care ne descoperă, vorbind: „**Dar noi așteptăm potrivit făgăduinței Lui, ceruri noi și pământ nou, în care va locui dreptatea**” (2Petru 3,13). De ce? Pentru că cerul sub cerul și pe pământul de acum nu locuiește dreptatea și va sfârși prin foc! și la aceasta să lăsăm, tot Sf. Scriptura, să ne vorbească: „**Iar ziua Domnului va veni ca un fur; atunci cerurile vor pieri cu vuit mare; stihile, arzând, se vor desface și pământul și lucrurile de pe el vor arde cu totul**” (2Petru 3,10)